

Rock-kór?

(Forrás: Raoul Hoffmann: Rock-sztori; Oldal Gábor: Zene futószalagon; Corrado Balducci: Sátánizmus és rockzene; Peter Wicke: A szórakoztató zene Mozarttól Madonnáig.

(A forrásokat saját gondolataival kiegészítette: S. József)

".akinek szívében szépen zeng az ének, az hallja a mások énekét is szépnek."

Világszerte ijesztő mértékben növekszik a bűnözés, a kábítószer-fogyasztás, a fiatalkori öngyilkosság, a szexuális szabadosság és eltévelyedés (beleértve a homo-szexualitást, a pornográfiát, aberrációkat); egyre több fiatal szenved különféle hallási, szív- és érrendszeri, pszichikai, szexuális és viselkedésbeli zavarokban; de mindezeknél riasztóbbak azok az "eredmények", amelyeket az utóbbi évtizedek társadalmi produkálnak: évente 30-40 millió ártatlan, védekezésre képtelen magzatot gyilkolnak meg (különös kegyetlenséggel, előre megfontolt szándékkal), minden harmadik házasság válással végződik, egyre többen élnek vadházasságban és az együttélések különféle formáiban; és a csonka családokban felnőtt, lelkileg súlyosan sérült gyermekek tovább örökölik ezt a családmódellet.

A gondtalan, hamis életet harsogó reklámok, magabiztos életvitelek, az erőszakot, kegyetlenséget, sugárzó televízió és mozi fényei mögött rejtve - de így még szánalmasabban - a valódi, értelmes, boldog lét után reménytelenül vágyódó ember kínládása tűnik elő, aki maga sem érti, miért nem lesz jobb az élete, pedig erején felül mennyi mindent megtett már érte.

Az emberiséget egy különös kór sújtja, mely úgyszólván az egész világon elterjedt, és mérhetetlenül több áldozatot szed, mint a kommunizmus vagy a kapitalizmus szörnyűségei együttvéve. Szinte semmi sem állja útját, mert magát a betegséget csak másféle tünetekből észlelik, a "gyógyszeres kezelések" pedig tovább súlyosbítják a bajt. Mégis mindmáig csak kevesen ismerik a valós helyzetet, holott a jelenség immár több évtizede létezik, a fiatalok mind nagyobb tömegét vonzza magához, úgyhogy a szülők, a nevelők, a fiatalok életében bármiféle felelősséggel bíró személyek és maguk a hatóságok is már igazán észbe kaphattak volna.

Ez a kór a rockzene - amely lényegében az 50-es évektől máig ható könnyűzene gyűjtőneve (más néven "modern" zene, a "fiatalok zenéje", beleértve a pop és rock valamennyi ágát). Ugyan, mi baj lenne a rockzenével - kérdik többen is -, azonkívül, hogy néha kicsit hangos, vagy némelyik nem kifejezetten dallamos, de egyébként a mai kor emberének mai problémájáról szól, és olyan jól ki lehet rajta tombolni magunkat ebben a feszültségekkel teli, hajszott világban?

Sajnos, azt kell mondanunk, hogy éppen a rockzenét kedvelők közül kevesen tudják, hogyan, miért jött létre ez a zene, mi a fő irányvonala, milyen tudati és lelki hatást vált ki hallgatóiban, és mi a támogatók célja ezzel a tömegzenével. Másrészt folyton szembetalálják magukat a klasszikus zene megértésének problémájával, s ezen keresztül a világ gondjaival.

A rockzene története napjainkig

I. A rock gyökerei: Soft rock

1951-52-ben, az amerikai Középnnyugaton, egy Little Richard nevű fiatal énekes a fehérek country and western zenéjével keverve átdolgozta a Dél négeri rhythm and blues zenéjének beat-jét (ritmusát). 1954 őszén nagy népszerűsége tette szert a Blackboard Jungle című híres film kísérőzenéje,

Bill Haley szerzeménye. Az új ritmus megkülönböztetésére Alan Freed, a clevelandi rádió disk-jockey-ja találta ki a rock'n'roll nevet. (A legtöbben nem tudják, hogy ez a kifejezés "az autó hátsó ülésén való szeretkezés közbeni két jellegzetes testmozdulatra utal". A kifejezést az amerikai gettóban használatos zsargonból vették át.)

Joachim-Ernst Berendt, jazzkritikus így vélekedett az új zenéről: "Mindaz, ami a jazz-ben könnyű és oldott, szelleműs és kifejezésgazdag, az a rock'n' rollban erőszakos és hangos, vulgáris és banális. A swing például, amely a jazz intenzív feszültségét adja, primitív trappolássá lesz; a jazztrombitás kifejezési hangképzése a rockban árnyalatok érzékeltetésére képtelen bőgőssé lesz - elsősorban a tenorszaxofon miatt. A spontán módon improvizált sorok gazdagsága a rockban elkoptatott frázisok állandó ismétlésévé alakul."

1954-55-ben egy fiatal énekes-gitáros elsajátította az újfajta zene technikáját és formáit. Egy déli baptista fiúról van szó, muzsikálni a templomi kórusban tanult, ahol őszintén csodálták tehetségét és elbűvölő hangját. Elvis Presley-nek hívták. Ez a tökéletesen ismeretlen fiatalember elsősorban azért vált híressé, mert lázadó egyénisége - mely a bibliai elvek puritán erkölcsiségével szembefordult - megtestesítette minden kamasz vágyát az uralkodó vallási és szexuális tabuk elutasítására. Elvis örömet lelte benne, hogy felizgassa a fiatalokat, nemcsak a zenével és a szöveggel, hanem mindenekelőtt az előadásait kísérő trágár és kihívó testmozdulatokkal. Egy csapásra hőssé vált, és azonnal megkapta a "rock'n'roll királya" címet. Ahol fellépett, zavargások, őrjöngés, tömeghisztéria, kétségbeesett szexuális kitörések - főleg a lányok körében -, egyszóval ellenőrizhetetlen tömegmozdulás kísérték, amellyel a hatóságok tehetetlenek voltak.

Mivel tisztában volt vele, milyen nagymértékben képes befolyásolni a serdülők legprimitívebb indulatait, Elvis szándékkal lázította, bujtogatta a tekintély és a hatalom minden formájával való szembefordulásra a fiatalok milliós tömegeit világszerte. Közvetlenül a tomboló élettárgy hajszolta fiatalság lázadó ösztöneire apellálva, a végsőki kiaknázta a gátlástalan fizikai szerelem témájában és filozófiájában rejlő lehetőségeket.

Elvis zenéje szimpatikus lett mindenki számára, aki a társadalom romlottságát a konzervativizmussal azonosította. Szerintük a világháborúkért, gazdasági összeomlásokért, kommunizmusért, kizsákmányolásokért, gyarmatokért, népiirtásokért, faji, etnikai viszályokért, egzisztenciális válságokért, minden hazug magatartásért felelős felnőtt társadalom rossz erkölcsi és vallási neveltetése miatt jutott ide, de mindez elkerülhető egy békét és szeretetet hangsúlyozó társadalomban, melyet a még romlatlan fiatalok fognak megteremteni. Szinte szükségszerű volt a totális szembehelyezkedés minden hagyománnyal szemben, melyek gátolnák az új, szabad világ kialakulását. Ezt a filozófiát tükrözte Elvis zenéje, szövege és magatartása, és úgy vélték, ez a zene megújítja a világot.

Elvis 1977-ben, kábítószer túladagolással, öngyilkos lett.

II. Hard rock, heavy metal, acid rock

"A popzene elfajulását mindannyian észrevettük. Minden gondolkodó ember tudja, hogy a tinédzserbálványok főleg olyan 'bábjátékosok' kreatúrái, akiknek önző módon sem elvi, sem művészi mértékek nem számítanak. A tizenévesek nem tudják, mit akarnak, nincsenek zenei értékítéleteik. Milyen nevetséges, ha egy cockney legény, aki imitált akcentussal énekel amerikai folksongokat, sztár lehet! A jövő sztárjainak kizárólag azokból kell toborzódniuk, akik három akkordnál nem tudnak többet lefogni a gitáron, és érthetetlen zagyvaságot énekelnek?" - írja Vic Lewis zenekarvezető, megérezve a jövő tömegzenéjét.

A rock könnyű változata átalakult hard rockká, illetve más néven heavy rockká, azaz erős, kemény, súlyos rock lett belőle, kivált az USA-ban, heavy metal-ként vagy egyszerűen metal-ként emlegették. Ennek az átalakulásnak az előmozdítói és főszereplői a következők voltak: Pete Townshend a Mods együttesből, Alice Cooper és a Cream három tagja (Eric Clapton, Jack Bruce és Ginger Baker), Jimmy Page és Jimi Hendrix. A változás három jellegzetes elemet érint, amelyek majd végigkísérik a rock későbbi szakaszait: a tökéletesített ritmus (beat), a rendkívül intenzív hangerő és az ütőhangszerek féktelen tombolása.

- a. A hard rockban a ritmus - a többnyire a dobos által előadott és a basszusgitár által híven utánozott, szinkópás ütemekkel váltogatott szabályos ütések folyamatos ismétlődése - a szexuális ösztönök felkorbácsolását célozza. E célból mélyreható kutatásokat végeztek az afrikai törzsek körében és a vudu világában. Hogy tökéletes szexuális élvezethez juttassák a hallgatóságot, felleltározták az összes szeretkezési rítust, varázsigét és bűvös mondókát, s ezek ritmusát próbálták a lehető leghívebben visszaadni. A beat kitartó lüktetése felszítja az érzelmeket, testi-lelki izgalmat gerjeszt, úgyannyira, hogy teljesen felajzza a hallgatók idegrendszerét, és megbénítja a tudatos gondolkodást is.
- b. A hangerőt százhusz decibelre növelték, ami már meghaladja az emberi fül tűrőképességének határait. Elszánt és közvetlen támadás ez a hallóidegen keresztül az ember egész valója ellen; iszonyatos idegfeszültséget okoz, zabolázhatatlan frusztráltság érzetet, elviselhetetlen menekülési vágyat. Ahhoz, hogy meg lehessen élni a spontán felszabadulás kiváltotta erős emóciókat, előbb bármi áron a legmagasabb hőfokra kell izzítani a levegőt.
- c. Végezetül itt van még az ütőhangszerek féktelen tombolása, amely az erősítőknél köszönhetően eléri a kívánt hatást, teljes erővel rohamozva az immár védtelen közönséget. Dobok, cintányérok, trombiták, metsző sikítások, elektronikus szintetizátorok, íme ez a hangszerelés az őrző tömeg elleni végső támadáshoz.

A későbbiekben ezeket fokozzák a stroboszkópok (fényeffektusok) használatával. A fényvillanások - mint "fényzaj" - különböző frekvenciákon más-más hatást vált ki. A fény-sötétség váltakozási ciklus másodpercenkénti hat-nyolc felvillanásánál megszűnik a mélységérzékelés; ha a felvillanások száma huszonötre növekszik, a fénysugarak interferenciába kerülnek az agy alfhullámaival, amelyek az összpontosító képességért felelnek; s amikor tovább növelik a frekvenciát, oda az önuralom minden lehetősége.

A szexet később felváltja a kábítószer (ez az acid szó jelentése), jobban mondva társul hozzá. Beszélnek róla, magasztalják, biztatnak a kipróbálására, dicsőítik az élvezetét. Elég bizonyíték erre a Beatlestől a Yellow Submarin (pszichedelikus hallucináció, LSD), a Rolling Stones-tól a Brown Sugar (heroin sztrichninnel és koffeinnel), a Sister Morphine (Morfium nővér), a Cousin Cocain (Kokain unokatestvér) és a Silver Lady (hipodermikus fecskendő).

III. Sátánista rock

Ha azt nem is firtatjuk, milyen konkrét és személyes okok késztetésére szerez valaki effajta dalokat, egy tény mindenképpen bizonyos és szembeszökő: az, hogy némely rock sztárok sátánista szekták tagjai.

Meglehetősen nyilvánvaló, hogy ha egy rock zenekar egyik tagja ördögimádó is, szükségét érzi, hogy a sátánt dicsőítő számokat szerezzen, és felkeltse a hallgatóság érdeklődését az ördögvallás iránt - pusztán ideológiai megfontolásból, odaadó ördögimádatukat és istengyűlöletüket kifejezendő, vagy személyes érdekből is.

Az ilyesféle dalokat nemcsak azért nevezzük sátánista zenének, mert ezzel az ördög jelenlétére kívánunk utalni a dalokban, illetve a lemezeken, hanem azért is, mert - azáltal, hogy hamis képet fest az ördögről, rokonszenvet ébresztve iránta - arra indítja, ösztönzi és végül rá is bírja hallgatóit, hogy szentelje magát a sátán imádatának.

A szex és a kábítószer propagálása még viszonylag kevésbé kárhozatos és oktalan ténykedésnek tűnhetett, a sátán imádatára való buzdítás viszont nemcsak hogy sértette a fiatalok Isten iránti természetes érzületét, hanem egyszersmind a legésszerűtlenebb gondolattal állt elő, amit az emberi értelem valaha is kiagyalhatott. Ha ugyanis létezik a sátán, ő minden rossz szerzője és sugalmazója, és őt dicsőíteni nem más, mint a túlvilági poklot kívánni, mely mérhetetlenül nagyobb minden földi kinnál, és soha nincs vége; ha viszont nem létezik, a semmit dicsérni még nagyobb ostobaság.

S ha valakit hidegen hagynak is ezek a szerzemények, mindenképpen fel kell, hogy figyeljen arra az "ördögi" vonulatra, mely a rock kialakulása óta az egyes korszakokon át napjainkig meghatározó ebben a zenében - kezdve az értékek elvetésétől, a lázadáson, romboláson át a félrevezetésig, a lelki-szellemi lezüllésig és anarchiáig. Vegyük észre, hogy ártalmatlannak, haladónak, jónak vélt eredményei mennyi kárt okoztak a világnak!

1968-ban, a Beatles Devil's White Album-ával kezdődött ez a korszak, benne két szerzemény, a Revolution Number One és a Revolution Number Nine szövegekkel. Ez utóbbi a lemezipar történetében először közvetített a sátán evangéliumát hirdető, ún. tudatalatti üzeneteket. "A formula sikeres, és a rockzene immár rátérhet az ördögi romlottság útjára."

A Beatles igencsak kiaknázza a fiatalok lázadásának valamennyi szempontját: a politikai, erotikus, ezoterikus és az egyértelműen sátáni vonásokat. John Lennon egy interjúban így nyilatkozott: *"A kereszténység lassan eltűnik. Egyre hanyatlik, és előbb-utóbb szétmorzsolódik. Kár is rá szót vesztegetni, nekem van igazam, és a történelem majd igazol. Mi már népszerűbbek vagyunk Jézus Krisztusnál. Kérdelem én, mi tűnik el előbb, a rock'n'roll vagy a kereszténység?"* Szilárd meggyőződésük, hogy eszméik gyökeresen átformálják a nyugati világ zenéjét és erkölcsiségét (s ez utóbbiban nem tévedtek!).

A Beatles után az 1965-ben, Angliában alakult Rolling Stones lett a rock'n'roll szupernagysága, a hetvenes években a rockvilág korlátlan ura volt. Kezdetől fogva féktelenül szilaj, mind a színpadon, mind a magánéletben szándékoltan gátlástalan tagjai Mick Jagger nyomdokain a sátánizmus felé fordultak. Mick Jagger ("a sátán esperese") két boszorkány, Marianne Faithfull és Anita Pallenberg hatására szentelte magát a sátán hódolatának, a The Order of the Golden Dawn (Arany Hajnal Rend) nevű, az Illuminátusokhoz kötődő szabadkőműves szektában. Több dala is világosan bizonyítja, hogy Lucifer inkarnációjának tartja magát: a Sympathy for the Devil (Rokonszenv az ördöggel - amely a sátánvallás himnusza lett), a Dancing with Mr. D.(evil), a To Their Satanic Majesties (Ő sátáni

felségének) és az Invocations of my Demon (Gonosz szellemem hívása), és sok híres számukban zengik a sátán dicsőségét.

Koncertjeik az erőszak és a forrongó zűrzavar jegyében zajlottak, és számos halálos áldozatot is követeltek. A Rocklexikon a rock világának fejedelmeként és a leggyalázatosabb zene bajnokaiként tartotta őket számon. Luciferi hírnevüket a Let's Spend the Night Together-rel (ez félreérthetetlen szexuális célzásokat tartalmaz), botrányos kábítószerügyeikkel is igazolták, amelyek Jagger, Richard és Brian Jones letartóztatásához vezettek. (Brian Jones-t később villája úszómedencéjében holtan találták.) A sors kegyetlen tréfája, hogy Let it Bleed (Hadd vérezzek) című számuk Altamontban, az együttes free concertje közben beteljesedett: a Hell's Angels tagjaiból verbuválódott rendezőgárda agyonvert egy nézőt. Ez Woodstock másik arca, annak a rocknak az erőszakos oldala, amely a peace & love álcáját kívánta magára öltetni.

A szintén 1965-ben, Angliában alakult The Who együttes Pete Townshend és Keith Moon nélkül bizonyára sose szerzett volna hírnevet. Miután a különködéstől eljutottak az anarchiáig, az együttes öncélú rombolásban rejlő lehetőségekre épített. Így hát a koncert kellős közepén összetörték a hangszereket és a színpadi berendezést, és arra ösztönözték a közönséget, hogy tombolja ki dühét, vandalizmusát és gyűlölködő bosszúvágyát.

Legjellemzőbb produkcióik közé tartozik két rockoperájuk: a Tommy istenkáromló, Krisztus-ellenes metafora, egyben a vérfertőzés felmagasztalása, a Quadrophrenia egy kétszeres tudathasadás története. Az együttes célja a rossz dicsőítése a rossz gyakorlása révén, a teljesen öncélú erőszak és a tökéletes anarchia a közösségi és a magánélet minden területén. Egyszóval, a határtalan forradalom és a szélsőségekig vitt, totális lázadás.

Anton LaVey 1969-ben megalapította a Sátán Egyházát! Az Eagles együttes egyik számában, a Hotel Californiában az alapítás időpontját és színhelyét énekli meg (a lemezen van egy hosszú ún. fordított üzenet is, bizonyos felszentelési rítusok bemutatása). Ugyanez az együttes Witchy Woman (Boszorkánynő), Journey of the Sorcerer (A varázsló utazása), Good Day in Hell (Szép nap a pokolban) és One of these Nights (Egyik éj) című számaiban Lucifert és kedvenc helyét, a poklot dicsőíti. Nevüket a Kozmosz Indiánjai által megidézett "szellemtől" vették, sok daluk meszkalin hatására született.

A Black Sabbath 1969 vége, Ozzy Osbourne csatlakozása óta használja ezt a nevet. Amerikában szereznek hírnevet, jóllehet dalaik sátánista kétértelműsége, a kábítószer, atomhalál és pokol ihlette szövegeik miatt kezdetben mellőzték őket. Ozzy korábban jóformán teljesen ismeretlen volt. Aleister Crowley kastélyában, amely Jimmy Page tulajdonában volt, beavatták a sátánkultusz titkaiba. Az együttes szólistájaként és zeneszerzőjeként már az első nagylemezével nyilvánosan és egyértelműen megvallotta sátánista hitét. A borítón ugyanis rajta volt Krisztus felfordított keresztje.

Osbourne minden fellépését egy csirkevérrel befröcskölt nő testen celebrált fekete mise előzte meg. Osbourne, a rendkívüli ördögi showman színpadi trükkjei segítségével példátlan sikert aratnak. Egyik jellegzetes mutatványa az volt, hogy fogott néhány denevért, leharapta a fejüket, és a maradványokat a közönségre hajigálta (hogy még jobban lázba hozza őket). Zenéjük igazi satan rock. Az együttes tudatosan feltárja az okkultizmus és a sátánizmus teljes vonulatát, a fekete misétől az emberáldozatig. Albumaikon számos okkult és sátánista szimbólum jelenik meg, mint például az Antikrisztus 666-os száma. Ozzy Osbourne maga bevallja, hogy valahányszor zenét szerez vagy színpadra lép, transzban van. Filozófiájuk

értelmében arra készítetik hallgatóságukat, hogy engedjen szabad folyást agresszivitásának, gyűlöletének és gyilkos ösztöneinek.

Szintén Angliában alakult 1968-ban a Led Zeppelin, amely gitárosának, Jimmy Page-nek köszönhetően foglal el fontos helyet a rock'n'roll világában. Page, akinek már megvoltak a tapasztalatai a hallucinogén drogok és a homoszexualitás terén, az egyértelmű sátánimádat felé vezette az együttest.

Hírnevéhez leginkább két műve járult hozzá: a Stairway to Heaven, amely a boszorkányságon alapul és a tudatalattinak szóló üzeneteket tartalmaz, és a Presence (Jelenlét, megjelenés), amit a koncertjeiken mindig jelenlévő sátáni hatalomnak szenteltek.

Alice Cooper - a hard rock egyik megteremtője, egy arizonai protestáns lelképásztor fia, eredeti nevén Vincent Fournier. Azután szerzett magának hírnevet, miután a sátánnak szentelte magát, és ezért hálából fölvette egy száz éve halott boszorkány, Alice Cooper nevét. Specialitása a nemi eltévelyedések valamennyi formájának magasztalása, a maszturbálástól a nekrofiliaig, a transzveszticizmustól a kifejezett exhibicionizmusig. Ezután rááll a sátánista rockra, főként az Alice Cooper Goes to Hell (Alice a pokolba megy) és a From Alice With Malice (Alice-től rosszakarattal) című albumaival.

Az AC/DC (Alternative Current/Direct Current - Vált(oz)ó Áram(lat)/Egyen(es) Áram(lat)) 1971-ben született Ausztráliában. Az eleinte három tag mellé még hárman csatlakoznak, köztük Bob Scott. 1976 tavaszán sokkoló hatású koncertet adnak Angliában, s ezután Michael Browning átalakítja az együttes arculatát, stílusukat, és a világhírnévig vezeti őket. Így lesz az AC/DC-ből AC/DC (Anti-Christ ~~Death~~ to Christ - Antikrisztus ~~Halál~~ Krisztusra), s ez egyértelműen jelzi a sátáni vonásokat, melyeket számaik is igazolnak: a Dirty Deeds Done Dirt Cheap, a Let There Be Rock és a Highway to Hell. A ~~jel~~ Thor isten szimbóluma, a rock'n'roll istenée, aki nem más, mint a sátán.

(Ez a jel elsősorban négy rockegyüttes nevében szerepel, ezek az AC/DC, a KISS, az ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA és a BLACK SABBATH.)

1978-ban jelenik meg If You Want Blood, You've Got It (Ha vér kell, vedd a magad vérét) című híres albumuk, amely előrevetíti Bob Scott tragikus halálát: az albumon egy gitárral átdöfött, vérbe fagyva haldokló fiú látható. 1980. febr. 18. estéjén - miután elénekelt három híres dalát, a Sin City-t, a Rock&Roll Damnation-t és a Highway to Hell-t - démoni morgások között Bob Scott a közönség felé üvöltötte: "Gyere sátán, vidd el a lelkem; a pokol az ígéret földje! A pokolba szóló szezonbérletem helyett most egy 'csak oda' jegyet váltok." (Aznapi este meghalt, 33 évesen, a gitárjára nyársalva, kábítószer túladagolásban.)

IV. Punk rock

A sátánista rock hajtásaként a nyolcvanas években punk rock gyűjtőnéven új együttesek alakultak (jelentése: - ang.: 'prostituáltak megnevezése'; am.: 'rothadás, genny, vacak'). Az új rocktípus ritmusa és a dalszövegek erőszakra, lázadásra, primitív szexualitásra, a gyilkos hajlamok kiélésére ösztönöznek, a hallgatóságot öncsonkításra, fizikai agresszivitásra, öngyilkosságra, tömeges erőszakra és előre kitervelt gyilkosságok elkövetésére készítetik.

Amikor a punk rock-koncerteken a tetőfokára hág a hangulat, a jelenlévők véresre sebzik egymást a farmerjukba vagy az ingükbe varrt borotvapengékkel, majd a sérülteket szögekkel kivert karperecekkkel és ösztökékkel ütlegelik.

Leghíresebb együttesek: a Kiss, Sex Pistols, Eddie and the Hot Rods (mely utóbbiak leplezetlenül és közönségesen utálnak a nemi szervre).

A Kiss együttes 1972-ben alakult, New Yorkban. A Kiss név a "Kings In Satan's Service" (Papok a sátán szolgálatában) kezdőbetűiből áll össze (a Kings a boszorkányság nyelvhasználatában a sátán hódolatának felszentelt papokat jelenti). Ez a punkegyüttes mindenekelőtt az erőszakot, a szadomazochizmust magasztalja, valamint a rossz és a gátat nem ismerő nemi eltévelyedések minden jelképét. Dalaikban (pl. The God of Thunder) rendszeresen dicsőítik a sátánt és siettetik földi birodalma eljövételét. Egyik leghíresebb jelszavuk a God of rock'n'roll will steal your virgin (A rock istene elrabolja szűzi lelked).

1983 elején született az USA-ban a Megadeth együttes, Dave Mustaine kezdeményezésére, aki a trush (szemét, disznóság) metal egyik legfeltűnőbb személyisége. A Killing Is My Business, And Business Is Good (A gyilkolás a szakmám, s ez jó szakma) című albumuk egyik száma, a The Skull Beneath The Skin (Koponya a bőr alatt) szövege sátánista szertartást idéz.

A Dead Kennedys, Amerika leghíresebb punkegyüttese 1978-ban alakult meg, San Franciscóban. Fellépéseik barbarizmusa, valamint a botrányos név (Kennedy-ek halála) miatt eleinte nincs könnyű dolguk. Az I Kill Children című sátáni számuk utal a Halloweenre, a gyerekek álarcos ünnepére. A Halloween (október 31.) a "legfontosabb dátum a sátán naptárában", és a legnagyobb elővigyázatosságra intik a szülőket, mivel aznap - lévén a kisgyerekek az ördög kedvenc prédái - a jelmezes kavargást kihasználva nem egy gyermeket rabolnak el, akiket aztán hol sátáni szertartásokon való részvételre kényszerítenek (olykor fel is áldozzák őket), hol pedig nemi erőszakot követnek el rajtuk, vagy másféleképpen kegyetlenkednek velük.

Az Iron Maiden (Vas Szüzek), a nyolcvanas évek legnépszerűbb angol heavy metal-együttese, a The Number of the Beast (A fenevad száma, 666) című számukban egy sátánista rituálé szerint bemutatott áldozatot énekelnek meg.

A Mötley Crüe (~Zagyva Dákó - zagyva helyesírással) Alice Cooper óta a legnagyobb képzelőerejű együttes. Eredeti külsejük - a meredező sörény, a láncok és a vasalt, magas cipősarok - nagy hatást gyakorolt a nyolcvanas évekbeli heavy metalra. Az In The Beginning (Kezdetben) című számukban dicsőítik az ördögöt.

A Possessed (Ördögösök) sátánista szertartásról, a sátán jöveteléről énekelnek a Holy Hell (Szent pokol) című számukban.

A sátánista rock terjedésének elősegítői azok a pénzemberek, akik világalomra törnek - mint az Illuminátusok, a Wicca boszorkányügynökség és a Welsh Witches Society tagjai. Az Illuminátus szabadkőművesek rendjét 1776-ban alapította egy csapatnyi hitehagyott - többek között Rocca kanonok, Adam Weishaupt volt jezsuita szerzetes és Benjamin Franklin. Ez a sátánnak szentelt szervezet gazdasági, politikai, katonai, vallási és más téren is világalomra törekszik, egyetlen és kizárólagos világkormány létrehozatala céljából. A Wicca neve a Witches International Craft and Conjuraton Arts kezdőbetűiből áll össze, melynek

szabadfordítása Nemzetközi Boszorkány-mesterkedések és Praktikák lehetne. Nem a rock finanszírozásáról van itt szó (legfeljebb kezdetben): a lemez- és sajtóipar már jó ideje hatalmas biznisz. Ami valószínűbb, az a pártoló tevékenység, amely egyrészt arra irányul, hogy - legalábbis közvetve - befolyásoljon bizonyos körülményeket és tartalmakat, másrészt pedig, hogy - amíg lehetséges - életben tartsa a közvélemény rokonszenvét a rock mint szórakozás és időtöltés iránt, és eltitkolja a bajokat, a negatív aspektusokat, a sötét vonásokat, amelyeket az említett intézmények leginkább a szívükön viselnek.

A kulisszák mögött az ördögszekták és a rock egy irdatlan méretű terv részét képezik, amely az egész (főleg fejlett) világot behálózza, és végcélja a fennálló társadalmi rend destabilizálása. Mindezt létező, de ismeretlen (kilétüket eltitkolt) személyek kezében összpontosuló, felfoghatatlanul erős hatalmak irányítják.

V. Ma

A pop és rock között eltűnt a különbség. Mindaz, amit ma általánosan modern zenének nevezünk, kisebb-nagyobb mértékben a rock'n'rollra és származékaira vezethető vissza. Mivel a rock elnevezés egy tömegjelenséghez kötődik, ez a "fiatal zene" szinonimája lett.

"A zenében aligha lehet . olyan radikális stiláris újításokat hozni, amelyek valóságos újdonságot jelentenének. Már mindent kipróbáltak és kikísérleteztek, sőt át is dolgoztak a mai computertechnika kínálta legvadabb segédeszközök felhasználásával." (Franz Coriasco)

Gombamódra szaporodnak az együttesek, melyek a korábbi leltárból összeválogatva különféle stílusokat alakítanak ki (punk abilli, gothic punk, dark punk, rap, house, rave, trance, fusion, new age.). A tartalom gyakorlatilag nem változik, csak a külsőségek: "modernebbek" lettek, mindenekelőtt furcsábbak, bizarrabbak, olykor hátborzongatóak. Az Angel Witch (Boszorkány Angyal) a heavy metal követői közül elsőként ötvözte egybe a kemény rockot a fekete mágia és az okkultizmus témájával - a Black Sabbath-éhez hasonlóan.

Egy sötéttekintetű énekes, Alice Cooper rajongója alakít új együttest saját, felvett nevén, a King Diamond-ot. Diamond gyakorló sátánista, aki ezt be is ismeri. Fellépéseiken kitárt szárnyú denevérenek öltözve jelenik meg, jelmezén felfordított kereszttel.

A Christian Death (Keresztény Halál) az amerikai dark sound megalkotója, tagjai sátánista szektákhoz tartoznak, énekmodjuk nyomasztó, kísérteties, vérfagyasztó. A kábítószer elsősorban a Fuzztones-nál és a Mission-nél van jelen. A szex témája mindennapos, de gyakori az okkultizmus, a mágia és a vudu is pl. az amerikai Cramps (Göröcsök) együttesnél. A Celtic Frost (Kelta Fagy) rendkívül erőszakos death metalt művelő svájci együttes; a New York-i Anthrax a trash (szemét, szenny) metálnak, a dinamikus hardcore punk és a heavy durva ötvözetének képviselője. A WASP már nevével is elárulja szentségtörő hajlamait: az amerikai konzervativizmus mozaikszava (White Anglo Saxon Protestant), de We Are Sexual Perverts-ként is értelmezhető. Ízléstelen show-jukban különféle kínzásokat mutatnak be, és nyers húst hajigálnak a közönségre.

Néhány éve mindjobban terjed a New Age Music, főként mert a zene lágy és finom, míg a szöveg ezoterikus és mágikus. Az ezoterikus (befele figyelő) vallási csoportok meditatív gyakorlatokkal kívánják tagjaikat beavatni, titkos tudásukat megismertetni olyan zene segítségével, amely éppúgy nem igényli a tudatos gondolkodást és részvételt, mint a ritmusra és hangerőre épült kemény rock. Ezáltal fogva tartja a személyiséget, az okkultizmusba vezet

be (varázslás, mágia, boszorkányság, ráolvasás, gyógyító praktikák stb.), mely természeténél fogva vallás- és Istenellenes, és a sötét, ördögi erőket hívja segítségül.

Az utóbbi idők jellegzetessége a szent és a profán keveredése a dalszövegekben, a gyakorta istenkáromlásig merészkedő kombinációk és provokációk. Azokat akarják ezzel megtéveszteni, akik eddig erkölcsi vagy vallásos érzületük miatt ellenálltak a tisztán negatív hatásoknak. A vallásosnak tűnő köntösben, biblikus szövegekkel és zenével, látszólag a gonosszággal szembe forduló magatartással, külsővel, sőt jótékonykodással megnyerik azok jóindulatát, akik nem látnak mesterkedéseik mélyére. Tipikus példa erre Madonna (akinek erkölcsé, egész személyisége ellentétben áll az igazi Madonnával, Szűz Máriával): koncertjein lehúzza bugyiját és a közönség közé dobja, más alkalommal templomi környezetben közönséget játszik el. Ez a divat ismét csak azt tanúsítja, milyen mélyre sülyedtünk, és akiben van akár csak egy csöppnyi jóérzés, azt szánakozásra indítja.

Általánosságban a mai együttesek témái között szerepel a szex, a nemi eltévelyedések, a kábítószer, az alvilág, ellenséges érzületek (a családdal, iskolával, rendőrséggel szemben), a fajgyűlölet, az agresszivitás, az erőszak, a bűnözés, az öngyilkosság és a sátánizmus is - mindez közönséges és útszéli nyelvezettel fűszerezve. Mindennek a közös gyökere a sátáni vonás, a rossz követése, a jó elvetése. S látható, hogy a mára kialakult "vég"-eredmény már benne rejtett az első lázadásban (a sokszor hízelgő, fel nem ismert negatív megnyilvánulásokban), s ami a kezdetektől végigkísérte a rockzenét.

Tudatalatti üzenetek

A sátánizmus másik megnyilvánulása az ún. tudatalatti, szubliminális üzenetekben rejlik, melyek a tudatküszöb alatt jutnak el az emberhez. Így a tudatos én nem fogja fel őket, kívül esnek felfogóképességünk határain, és így ténylegesen meggyalázzák az embert, aki teljesen védtelenül áll szemben az észlelhetetlen (sátáni) támadással. Sőt az effajta üzenetek valósággal leigázzák az egyént: anélkül, hogy észrevenné, bizonyos viselkedésmódokra, meghatározott tevékenységekre készítetik; szinte leküzdhetetlen vágyat ébresztenek az emberben, s ez elég is, hogy eszerint cselekedjen. Ez azért van, mert a tudatalatti útján az ember "meg is fejt" az üzenetet.

A reklámokban, a filmekben, a sajtóban, rádióban és televízióban - immár több mint húsz éve - a tudatalattira ható valamennyi módszert betiltották, de senkinek se jutott eszébe, hogy a törvényi tiltást a lemezekre, kazettákra és más audiovizuális termékekre is kiterjessze. E joghézagnak köszönhetően a rock'n'roll szabadon élhetett a fiatalok tudatának és szívének megrohmozására rendelkezésre álló elektronikus eszközökkel.

Felesleges bizonygatni, hogy az üzenet kiagyalóját határozott szándék vezérli, pontosan tudja, mit akar elérni. A legfontosabb és legáltalánosabb a Backward Masking Process-nek (rejtett fordított eljárás) nevezett szóbeli üzenetek. Egyes kutatások szerint a tudattalan képes felfogni és megfejteni az üzenetet, még ha ismeretlen nyelven hangzott is el. Ez a megállapítás csupán elméleti szempontból érdekes, a gyakorlatban fontosabbak a következő tények:

- Először is bizonyos szavakat és kurta mondatokat az is megérthet, aki nem ismeri a nyelvet (power is satan, live for satan, lord satan, all for satan - Led Zeppelin; my sweet satan - L.Z., Queen; Satan, he is god - Bleak oak Arkansas; Satan,satan, Satan, move in our voices - Stix; Welcome, satan - Electricity light Orchestra). Az üzenetek

túlnyomó része mindemellett angol, és ezt a világnyelvet a lemezhallgató fiatalok többsége vagy tanulja az iskolában, vagy legalább alapfokon ismeri.

- A másik módszer az akusztikus technika, amely során az üzeneteket vagy nagyon alacsony (14-20/s) vagy nagyon magas (17000-20000/s) frekvencián rögzítik, illetve a modern technika egyéb találmányaival, a tudat szintjét megkerülve juttatják el gondolataikat.

A későbbiekben azonban a rokszerzők egyre ritkábban folyamodtak ezekhez a technikákhoz, egyrészt, mert a közönség már láthatóan elég romlott volt ahhoz, hogy a nyílt és világos üzeneteket is minden további nélkül befogadja, másrészt pedig már meglehetősen hatékonyan működtek azok az említett eszközök (beat, felfokozott hangerő, stroboszkópia és más fény- és hangtrükkök), amelyek mindjobban kiölve a hallgatók gátlásait, elősegítették az új "ideálok", a féktelen szabadság, a rombolás és a halál eszméjének felszívódását.

A rockkal járó bajok

"A rock nem ártalmatlan időtöltés, hanem még a heroinnál is halálosabb kábítószer, amely megmérgezi fiataljaink életét" - írja megdöbbenően Bob Larson, fiatalokkal foglalkozó orvos. Menekülés az élet kihívó, szorongató kérdéseire adott becsületes válasz elől. S bár sokan nem képesek belátni (s ezáltal még nagyobb veszélyben élnek), a rockzene - kisebb-nagyobb mértékben - hatással van mindannyiunk életére. Mindenki önmagával becsületesen szembenézve megállapíthatja, milyen mértékben alakítja személyiségét a rock.

Fizikai károsodás

Ezek a tünetek pusztán a hangerő (és fényhatások) következményei, melyek nem magát a zenét minősítik, de tudjuk, hogy a rockzene sajátos velejárói. Hallás - A hangerő 80 dB fölött bántja a fület, 90 dB fölött káros. A rock koncerteken a terem közepén 106-108 dB-t mérnek, a zenekar közelében 120-at. Ezek a hallászavarok rendszerint ötven év fölött jelentkeznek.

Úgyszintén a hangerő okozta károsodások körébe tartoznak az aggasztóan szaporodó szív- és érrendszeri betegségek és egyensúlyzavarok. Orvosok ilyen pácienseknél a hangerő kiváltotta haragot, ólmos fáradtságot, nárcizmust, pánikot, emésztési zavarokat és valami furcsa narkóizst állapítottak meg. Az élő koncertek, diszkók hangerejét pótolja a ma divatos walkman használata.

A látászavarok okozói a különleges világítások, fényjátékok, stroboszkópok és főleg a lézersugarak, amelyek egyeseknél maradandó károsodást idéznek elő. A lézersugár kiegészíti a retinát, mely vaksághoz vezet; a zene ütemére villódzó éles fény szédülést, émelygést, hallucinációt válthat ki.

A basszusgítár erősítője által kiváltott alacsony frekvenciájú rezgések, melyekhez még hozzájárul a beat ismétlődő effektusa, nyomást gyakorolnak az agy- és gerincvelői folyadékra. Ez a folyadék közvetlenül hat a hormonelválasztást irányító hipofízisre. A végeredmény a nemi és mellékvesehormonok egyensúlyának felborulása, valamint a vér inzulinszintjének radikális változása, minek következtében az erkölcsi gátlások vagy mélyen, a tűréshatár alatt látják el ellenőrző funkcióikat, vagy teljes mértékben kikapcsolódnak.

Pszichikai következmények

Részben a ritmus és hangerő okozta változások, melyeket a szöveg, előadásmód és esetleges üzenetek fokoznak, és a fiziológiai hatásoknál sokkal jelentősebbek:

- az érzelmi reakciók megváltozása, tehetetlenség, dühkitörés, pánik;
- hisztéria;
- a reflexek fölötti uralom és az összpontosítási képesség, önuralom elvesztése;
- a gondolkodási képesség hanyatlása, az ösztönök elfojtásának gyengülése;
- a memória, az agyműködés rendellenességei, érdektelenség, gátlástalanság depresszió, idegbetegség - főként a zene és kábítószer együttes hatására;
- hipnotikus vagy kataleptikus állapot, amelyben a beteg úgy mozog, mint valami bábu, illetve robot;
- öngyilkossági és emberölési hajlam, amelyet a hosszan tartó, rendszeres rockzene-hallgatás nagymértékben erősít;
- öncsonkítás, önsanyargatás, áldozati öngyilkosságok, főképp a nagy tömegeket vonzó rendezvényeken, a rock koncertek és fesztiválok után ellenállhatatlan erővel fellépő készletelés a rombolásra, garázdaságra, tömeges randalírozásra.

A viselkedési zavarok közül elsőként említhető a sztárkultusz, melyben főként a kamaszok az ünnepeelt rocksztár külön, kihívó és gyakran primitív életstílusát, beszédmodorát, öltözködését, hajviseletét stb. fenntartás nélkül utánozzák. Ezt a viselkedést sajnos az otthoni nevelés okozza, menekülési vágy egy banális, ingerszegény élethelyzetből vagy a rossz családi körülmények elől: a rock sztár a barátot, testvért, szülőt vagy a nem létező szeretett személyt helyettesítő pótszer. A fényképek, autogramok ennek a kapcsolatnak a hitelesítői, de sokan túlzásba viszik: pl. a sztár háza előtti szemetesukában kutatnak ruhadarabok, hajtincsek, személyes tárgyak maradványai után.

A rock koncerteket gyakran kísérik balesetek: több ezerre tehető az agyontaposott, megfulladt, agyonvert rajongók száma, és ugyancsak elgondolkodtató a diszkókat, koncerteket kísérő tragikus autóbalesetek és bűncselekmények növekedése (sátáni dalszövegek!).

A szélsőséges megnyilvánulások közé tartozik a sátánista csoportokhoz való kapcsolódás. A fent említett, az ördögöt dicsőítő és magasztaló zenei üzenetek sokakat hangolnak az iránta való hajlandóságra, mások a sátánnak szentelt rock sztárok példáját követik. Maguk a zenészek (Dianne Core - Childwatch) is kijelentik, hogy "kivált a rock eszközeivel toborozzák a legfiatalabbakat a sátánhívők táborába", ahol gyakran fordulnak elő rituális öngyilkosságok. Sokan kárhoztatják a heavy metal musicot, amiért a kábítószer és a sátánkultusz felé irányítja a fiatalokat. Sok szülő vallomását tanulmányozták, akiknek gyermeke az életével fizetett a gothic csoportokhoz való csatlakozásáért.

Nem kevésbé veszélytelen a jelképek használata. *"A jelképek sajátos hatást gyakorolnak az individuumra, a tudatalatti szintjén is. A szimbolikus ábrázolás előnye a sűrített jelentéstartalomban rejlik, valamint abban a tulajdonságban, hogy a pszichikumnak a gondolkodás számára hozzáférhetetlen zónáit is érintve, feltétlen részvételre indítja a szubjektumot. Emellett erőssége az egyszerűsége is, amely révén spontán módon, közvetlenül hat a lélekre és a szívre, s nincs hozzá szükség speciális műveltségre vagy kitartó erőfeszítésre."*

Lemezborítók, ruházatok, majd falakra festve és egyre nagyobb körökben hirdetnek egyre félreérthetlenebb módon ezoterikus, erotikus és sátánista szimbólumokat. Sorra

megjelennek a felfordított háromszögek (ördög), gúlák, az öt- és hatágú csillagok, a bűvös körök és a mágia megannyi más jelképe.

Ezenkívül nem riadnak vissza a meztelenség közszemlére tételétől, a fallikus és vaginális szimbólumok ábrázolásától, se a mindenfajta nyíltan sátánista jelképtől, mint a 666-os szám, a felfordított kereszt, a pokol megjelenítése.

Aggasztóan növekszik - különösen a fiatalok körében - az öngyilkosságok száma. Meglepő, sőt félelmetes, hogy a jelenség okainak vizsgálatakor valóságos szellemi akrobatamutatványokat végeznek, hogy olyasmivel állhassanak elő, ami másnak még nem jutott eszébe, de mint meglehetősen világos lehetséges okot - az öngyilkos szándékok kiváltására alkalmas rockzenét - még csak meg sem említik. Azokon a dalokon kívül, melyek bizonytalanságérzetet és kiábrándultságot keltenek, számtalan olyan is van, amelyik nyíltan szól az öngyilkosságról, és buzdít rá.

A rock nemcsak a sátánkultusz terjedéséhez és az öngyilkosságokhoz járul hozzá, hanem a féktelen szabadságot, a mindenféle köteléktől és a fennálló rendtől való függetlenedést is magasztalja, egészen addig, hogy nyíltan bujtogat bűncselekmények elkövetésére. A rockzene hatása alatt megnyomorított személyiség beleolvad a tömegbe, s az így "elszemélytelenedett ember rendkívül nehezen áll ellen az ördög csábításának". A nagy koncerteken a résztvevők egymást hergelik és befolyásolják hihetetlen hisztérikus és fanatizmustól fűtött kitöréseket gerjesztve, melyben a gondolkodóképesség és a rosszal szembeni ellenálló erő is meggyengül.

A rock és a sátánkultusz lényege és filozófiája nemcsak bármiféle vallás elutasítását jelenti (ötven év alatt egyetlen olyan szöveget sem írtak, amely pozitívan említette volna a vallást vagy annak értékeit!), hanem azoknak a természetes etikai elveknek az elvetését is, amelyeken az ember társas ösztöne nyugszik.

Ha a fentiekből arra a megállapításra jutnánk, hogy - mivel "a rockzene nem hat ilyen mértékben rám" - túlzott ez az aggodalom, gondoljunk először arra, hogy ezek a tapasztalatok egy fél évszázad orvosi, pszichológiai, hatósági eseteinek összegzése, másrészt vegyük azt is figyelembe, hogy ezeknek a mértéke a zenehallgatási szokásoktól függ.

Egy felmérés szerint az amerikai fiatalok naponta átlag 3-5 órát hallgatnak rockzenét (legtöbbjük más zenét nem is ismer); ez a szám a walkman-ek megjelenése óta 7-8 órára emelkedett. Ennél döntőbb jelentőségű a diszkó- és koncertlátogatások, illetve a rockzene kizárólagossága, mely a más irányú érdeklődés (főleg a komolyzene, valamint az irodalom, művészetek, tudományok stb.) súlyától függ.

Ráadásul ezek a jelenségek - éppen a rockzene előadásának és hallgatásának sajátosságai miatt - nem elszigetelten jelentkeznék, hanem átszövik az egész társadalmat, és akarva-akaratlanul mindenki részese lesz a változásoknak.

Már elfogulatlanul meg sem tudjuk ítélni ebbéli magatartásunkat és részvételünket, gyakran a kialakult helyzetet tekintjük normá(lis)nak, amihez igazodni nem csupán illik és ajánlott, hanem szinte kötelező. De a biztonságot adó tömegben sok mindent hangoztatunk és megteszünk, melyeket egyedül nem mernénk, sőt szégyellnénk. Ha a rockzene hatását szélesebb körben értékeljük, kiderül, hogy nincs még egy ilyen "sorsdöntő" jelentőségű társadalom- és személyiségformáló erő.

A rock megszületésekor mindenki azt hitte, hogy múltó divatról van szó, mint a charleston, a boogie-woogie, a twist esetében. De mégsem jutott hasonló sorsra: aki érdeklődött a dolog iránt, és átlátta, mit takar, hamarosan rájött, hogy az effajta zene, ha kellőképpen manipulálják és kiegészítik a megfelelő technikákkal és fortélyokkal, nemcsak hogy folytatja diadalútját, hanem rövidesen egy valóságos társadalmi-kulturális forradalom jelképévé és eszközévé válik, és elárasztja a világot.

A káosz és a rendetlenség hívei keresve sem találhattak volna tökéletesebb eszközt arra, hogy eszméiket és filozófiájukat világszerte elterjesszék és elfogadtassák a fiatal generációk körében. Épp azok az országok (USA, Anglia) állnak a fiataalkori bűnözési statisztikák élén, ahol a legnépszerűbb a rock'n'roll, és ezekben az országokban növekszik a leggyorsabban a fiatal bűnelkövetők, a törvénytelen gyermekek, a különféle erőszakos bűncselekmények, a gyilkosságok és az öngyilkosságok száma.

Nemcsak a rock virágzik, hanem a terjeszkedő, mély válság is a védtelen ifjúság körében. És mindezt egyre nagyobb elégtétellel figyelik azok, akiknek rendkívül komoly gazdasági érdekeik fűződnek hozzá, és mindenekelőtt az emberi társadalom rendjének aláásására szőtt, pontosan körülhatárolt, elvetemült terveik egyre teljesebb körű megvalósítását látják benne.

A 60-as évektől kezdve - a Beatles kezdeményezésére és sokak hatására - megváltozott a hajviselet, öltözködés, viselkedés, vallás, erkölcs, kultúra, gazdaság, sőt politika; egyszóval totális lázadás tört ki minden - a fiatalok szemében a társadalom romlottságáért felelős - konvenció ellen. A beatzene az angol munkásnegyedekből származik, a zenészek környező világukat dolgozták fel, a dalszövegek hallgatóik életkörülményeire, álmaira, aggodalmaira, elfojtásaira, tapasztalataira, kívánságaira, céljaira - a hétköznapiakra irányították a figyelmet. Illúziókat lepleztek le, szatírákat kínáltak. Szándékosan otrombák, fésületlenek és érzékiek voltak, egyértelműen kifejezték a munkásosztályhoz való tartozásukat. Ám hamar sztárok lettek, és éltek azt az életet, amit menedzsereik előírtak, és írták azokat a dalokat, melyeket a közönség megkövetelt: kényszerpályára jutottak.

Villákban, kastélyokban laktak, Rolls Royce kocsikon jártak, inasokat, biztonsági embereket tartottak, és milliókat kerestek. Teljesen beépültek abba a társadalomba, amelyet korábban kigúnyoltak. De magukkal hozott és felvett, nemritkán primitív stílusuk még az értelmiséget is áthatotta, és az emberiség évezredek viselkedési kultúráját, erkölcsi tartását és vallását romba döntötte.

A tabuk megszűnésével a szexualitás kikerült az addig általánosan elfogadott házasság keretéből, főleg a fiatalok körében vált mind elterjedtebbé és egyre fiatalabbakat érintett; a "szabad szerelem" hatására a házasság intézménye elavulttá vált, törvénybe iktatták a válást, családok bomlottak fel, ártatlan gyermekek nőttek fel a szeretet megtapasztalása nélkül és kallódtak el, váltak agresszívakká és bűnözőkké, és folytatták szüleik életvitelét; a szexualitás mint élvezeti cikk mentesült a gyermeknemzés kötelezettsége alól, a nem kívánt terhességeket megszakítják (évente 3-4 Magyarországnyi ártatlan gyermeket ölnek meg törvényesen); a hedonizmus velejárója a telhetetlenség: a természetellenes és beteges homoszexualitás mint normális viszony elfogadottá vált, mely egyre több fiatalot tesz áldozatává; a hedonizmus további következményeként a kábítószer-élvezet, prostitúció és az ezekhez szükségszerűen kapcsolódó bűnözés (pénzszerzés, -elosztás) terjedt el mindenütt a világon - ahol a rockzene következményeként megszűntek az egyéni és társadalmi gátlások. A lelkiismeret és a vallás visszatartó ereje meggyengült, nevetségessé lett, s ezáltal lehetővé vált az erkölcsök törvényes megsértése, sőt teljesen ellentétes értelmű törvények alkotása. Ahol a legegyszerűbb, legősibb

törvények nem működnek, megkezdődik a társadalom elhalása. Mérhetetlen ostobaság a magára hagyott, "természetesen" élő, nem metszett, nem nevelt fáról nagyobb termést várni, mint a folyamatosan gondozott, ellenőrzött, ápolt fától.

A neveletlen kutya is folyton csak bosszantja - esetleg megtámadja - gazdáját és másokat. A gyermeknevelésben szabadjára engedett - viselkedési, táplálkozási, szexuális - ösztönök állati szintre süllyeszti az embert, még akkor is, ha egyébként ápolt, megnyerő külsejét, vagy (gyakran haszontalan) tudását oly sokra is tartja. Sőt az egészséges természeti populációk rendje, összhangja messze az emberi társadalomé fölött áll, - beleszámítva a gyengébbek, életképtelenek elhullását is, mellyel szembeállítható az abortuszok, az éhezők és nyomorgók milliói - a jóléti társadalmak árnyoldalaként.

A lázadás megvalósulásával megszűnt minden érték elfogadásának kényszere. Sőt olyan nevelési elvek kezdtek divatossá válni, melyben hagyni kell, hogy a gyermek azt tegye, amihez kedve van! És a gyermek tette is: a szülei - és nevelői - nyakára nőtt. A rendre nem kényszerítették, akaratosá vált; ha nem kapta meg, amit akart, hisztériázni kezdett. Saját szűk látókörének megfelelően korán véleményt formált a világról, azt gondolván, hogy amiről nem tud, az nincs is, illetve minden úgy van, ahogy ő látja. Az ellenkező véleményeket a személye elleni támadásnak vélte, aki rendre akarta utasítani - netán nevelgetni - ellenséggé vált. Az egyre növekvő szabadság és engedékenység - a romboló hatásait tudatosan elősegítőkön kívül - valójában a nevelők (a felelős felnőttek) tehetetlenségét és gyengeségét is mutatja: nem tudnak mit kezdeni a kialakult helyzettel, nincsenek elveik, melyek megteremnék az annyira nélkülözött értékeket, s így csak hagyják, hogy sodródjanak az eseményekkel.

És az események sodorják. Nem veszik észre, hogyan manipulálják életüket a látszólag jobbítást célzó intézkedések, törvények. A szülők tehermentesítését (életkörülményeik javítását) szolgálják a bölcsődék, az óvodák, az iskolai napközik - miközben a kisgyerekkorban annyira fontos családi kötelékek szakadozni kezdenek (és itt most - nagyon komolyan - nem az igazán rászoruló szülőkről van szó), és a gyermeknevelést jogi keretek közé kell szorítani. Ahol a jog élvez elsőbbséget, meggyengül a szeretet és a tekintély, a bizalom és a tisztelet, a jóakaratú, de szigorú kormányzás és az őszinte ráhagyatkozás, a köszönet és a hála - melyek az emberi közösségek építői és összetartói. Csak egy lépés a "mindenhez való jog" kiharcolása, melyet azért sem lehet megtagadni, mivel a felnőtt társadalom sem tud jó példát mutatni. A fiatalkori dohányzás, szexualitás, alkohol- és kábítószer-élvezet fontos jelei a mindenkori bajoknak, melyek a jó útmutatás és gondokkal járó terelgetés (nevelés) helyett a magára hagyott, szabad bukdácsolás választásának kényszeréből születnek. Mert nem az a kérdés, hogy van-e elég ereje a jót megtenni, hanem hogy mi az, ami erre ösztönzi, van-e olyan eszme, melyért lelkesedne.

Ha a rockzenének csupán ezt az "eredményét" szemléljük, elég okunk lenne rá, hogy ne mérgezzük tovább vele magunkat. S ha felismerjük a betegség tüneteit, ne áltassuk magunkat azzal, hogy mások is ezzel élnek, hanem igyekezzünk meggyógyulni és egészséges életmóddal a bajokat elkerülni.

Ugyanakkor érthető, hogy éppen a serdülőkori önállósodás, a személyiség kialakítása, a másik nem iránti érdeklődés és párválasztás szempontjából hatékony katalizátor a rockzene, a fiatalkori önfeledt életvitel mozgatója. De túl nagy árat fizetünk érte: lelkünk, értelmünk és akaratomk szabadságát, belső értékeinket; és épp azt veszítjük el vele, amit megnyerni igyekszünk.

Van-e ártalmatlan rockzene?

Tekintsünk most el a rock szélsőséges vagy durva megnyilatkozásaitól (bár nehéz ezek társadalmi hatásait mellőzni), s ne törődjünk a sátánistákkal (jóllehet ezek a vonások és irányok sok más zenét is áthatnak) -, végül is nem az a fontos, hogy maga a zene jó-e?

Mindenekelőtt le kell szögeznünk, hogy egy zene nem attól jó, hogy tetszik. Ízlésünket a tradíciók határozzák meg, vagyis az a közeg, amelybe "beleszülettünk", és a megtapasztalt élmények, melyek koronként, egyénenként, országonként igencsak eltérnek egymástól. Ezekből születnek a szubjektív benyomások, és szíve joga mindenkinek a sajátját védelmezni. De a zenének - mint minden alkotásnak - objektív értékmérői is vannak: a dallam, harmónia, zenei forma, hangszerelés, hangszín, stílus, virtuozitás, előadásmód, szöveg stb. nagyszerűsége vagy silánysága. Ezeket akkor tudjuk megérteni, ha kellőképpen megismerkedünk velük, vagy a hozzáértők véleményére hagyatkozunk.

Nem nehéz belátni, hogy a rockzenészek gyenge irodalmi, zenei tudásuk, sokszor műveletlenségük vagy előadói készségük és emberi habitusuk alapján alkalmatlanok arra, hogy a világhoz ilyen gátlástalanul szóljanak. A zenék nagy része együgyű dallamokból, fantáziátlan harmóniákból áll, ötletszerű felépítéssel, kezdetleges hangszertudással; s az ehhez társult banális, képzavarokkal tarkított, fésületlen, primitív szövegek megszedítik a hozzájuk idomult, tudatlan közönséget. Zenei képzetlenségüket hangerővel, fénnel, füsttel, mozgással, ritmussal, zajjal pótolják. Am ahol az előadók kicsit is képzetek, azonnal igényesebb, a komolyzenét követő, értékesebb (és népszerűbb!) muzsika születik, - ami viszont nagyszerű szint hoz a zeneművészet gazdag világába.

Amint egy épület, szobor, festmény, regény vagy vers (és minden egyéb) megalkotásához is tehetség, tudás, gyakorlat szükséges, és csak az igazán nagyszerű művek gyönyörködtetnek, úgy a gyatra, kontár munkát a zenében is hamar észrevenni. Nem elég a ritmus, a hangerő, vagy egy "jól sikerült" dallam, találó gondolat - mindez még nem zene, nem művészet! Am sokan elintézik ezt a kérdést azzal, hogy "ez nekem elég, ezzel senkinek sem ártok, és nem akarok tudni másról".

Az oktalan ember vonakodik attól, hogy az új megismerésének terhet magára vegye. De ha mindig gyenge lőrét iszik - hamar megrészegül -, nem is fog vágyódni soha a nemes aszúbor után. Aki saját (gyenge) ízlését teszi meg objektív mércének, elzárja magát a világ kincseinek felfedezésétől, mások megértésétől, nem képes fejlődni, véleményét alakítani, az igazságot keresni és meglátni - ezzel magának árt. A beszűkült látókörű ember igénytelenségével barátait, családját, másokat is visszahúz a saját szintjére, mérgezi a levegőt maga körül. Felnőttként befolyásával, hatalmával generációkat tesz tönkre, társadalmakat rombol le (amint tapasztaljuk), és kilátástalanná teszi a jövőért való küzdést.

Nem lehet a könnyűzene értékelését a társadalom egészéből kiragadni. Vajon milyen jövőt remélhetnénk, ha általánossá válnának az új "értékek", ha morálisan a társadalom egésze elfogadná az új életstílust, életvitelt, lázadást minden nem tetsző dolog ellen, vagyis mindazt, amit a rockzene és hívei hangoztatnak? Ezt is tisztán kell látnunk, amikor felelőtlenül elvetjük a "hagyományos dolgokat". Hiszen az élelmet ezután is becsületesen meg kell termelni, a házakat gondosan fel kell építeni, elvárjuk az alapos tájékoztatást, igényeljük a mind tökéletesebb technikát (videót, számítógépet) -, mindezt hogyan lehetne megvalósítani a "hagyományos" értékek megtartása (megőrzése) nélkül? Embertársainktól figyelmet, törődést várunk, szereteteinktől kedvességet, őszinteséget, hűséget, gyermekeinktől engedelmességet,

lemondást, kitartást - melyik az a zene, amely erre ösztönöz; s mi magunk megfelelünk-e ezeknek, s ha igen, nézzük meg, miből tanultuk?

Sokan úgy vélik, hogy a művészet valami úri huncutság, s máris eltolják maguktól. Pedig a művészet játék: a formák, színek, hangok, allegóriák és ezernyi jel harmóniájából felfogni, megsejteni az alkotó titkos gondolatait, szándékát, hasonló a világ felfedezésének, szépségének és rendjének, az egész élet és Alkotója csodálatának élményéhez. Kodály szerint "a zene lelki táplálék, amely semmi mással nem pótolható!" A (jó) zene figyelemre, fegyelemre nevel, az akaratot edzi, gazdagítja az érzelmeket, növeli az empátiát, esztétikai élményt ad, a lélek mélyére hat, a nevelés hathatós eszköze. Ezt egyébként már az ókori görögök is felismerték, és páratlanul fejlett, művelt társadalmukban első helyet foglalt el a zenei nevelés -, csakúgy, mint a katedrálisok iskoláiban.

A testi táplálkozáshoz hasonlóan a léleknek is megvannak a sajátos tápanyag szükségletei. Ezek nélkül a lélek megbetegszik, rosszul fejlődik (nem véletlen a szenvedélybeteg, kezelhetetlen és idegbeteg, az egzisztenciális-szexuális zavarokkal küszködők számának növekedése). Ám amíg a rossz táplálkozást és éhséget azonnal jelzi szervezetünk, addig a szellemi, lelki táplálkozási zavarokat csak évek, évtizedek múltán vesszük észre, és sokszor már késő a betegségeket orvosolni. De a hasonlatosság annyira teljes, hogy a könnyebben belátható táplálkozási szokásokból lemérhetjük lelki egészségünk állapotát.

Amikor eszünk, a szervezet számára nélkülözhetetlen vitaminokat, ásványi sókat stb. veszünk fel, ezek híján nem maradnánk életben. Az evés örömét maga a fogyasztható étel íze, állaga, harmóniája adja. A szokatlan ízű, esetleg keserű vagy élvezhetetlen étel is hasznos lehet, nemcsak a tápértéke, hanem a változatossága révén is. Az étkezés külsőségei fokozhatják az étvágyat: a tálalás, díszítés, fűszerek, desszertek fogyaszthatóbbá teszik az ételt, de magukban nincs sok tápértékük, és túlsúlyuk, aránytalanságuk elronthatja az étel ízét, vagy magát az étkezést.

Amint a táplálkozás értelmét nem az elfogyasztott étel mennyisége és íze adja - bár kétségtelen, hogy ezek nélkül kevesebb örömet jelentene az étkezés -, úgy a zenének is legfontosabb része a lelket megérintő gondolat, mondanivaló, amely a szövegben vagy a pusztá hangokban jelenik meg. A zene "fogyasztható" része - a művészet - a dallamokban, harmóniában és zenei formákban testet öltő hangzásélmény, amely az ételhez hasonlóan lehet szokatlan, nehezebben "emészthető" is. Az előadás külsőségei (hangerő, ritmus, gyors tempó, hangszerek, virtuóz játék - ill. maga a látvány) fokozhatják a zenei befogadást. Önmagukban azonban a külső elemek ritkán vezetnek el a gondolat lényegéhez, sőt öncélúan meg is hamisíthatják a mondanivalót.

Amikor a rock zenei értékéről (ártalmáról) szólunk, általánosságban minden zenét (és művészetet) is megbírálnak. Ha csak a külsőségek képesek figyelmünket megragadni (hangos, ritmikus, gyors zene, látványos előadás, harsogó színek stb.), messze vagyunk a művészet megértésétől, az igazi lelki táplálkozástól. Olyan ez, mintha folyton csak édességet fogyasztanánk, amely amilyen nyilvánvalóan jólesik, annyira káros is: tudjuk például, hogy a sok édesség gyomorrontáshoz, fogszuvasodáshoz, elhízáshoz, cukorbetegséghez vezethet. Mondhatnánk azt is, hogy a szervezetnek nincs szüksége külön édességre, de ezt a gyermekeknek és az édesszájúaknak nehéz lenne bebizonyítani, vagy erről lemondaniuk, és néha mindannyiunknak jól jön egy kis desszert. De ez semmiképp sem lehet főétkezés, mert a legnagyobb veszély abban rejlik, hogy a jóllakottság meggátolja a normális étkezést. Akinek mindig teli a hasa csokival, rá sem bír nézni a szervezet számára nélkülözhetetlen levesekre,

sültekre, főzelékekre, sós, savanyú, sőt keserű ételekre (pl. gyógyteák), megfosztja magát a szabad választás lehetőségétől.

Sőt a már zenének sem nevezhető "zaj"-rockról még ez sem mondható el. Az valóban a lelket nem csupán elégtelenül táplálja, hanem - mint a kábítószer - mérgezi. Ennek a "zenének" minden hangja, megnyilvánulása egyre súlyosbítja a társadalom jelenlegi rabságát. Valójában nem a zeneileg művelt embernek okoz problémát a könnyűzene, - ő elhelyezi azon a polcon, ahová való (abban a mértékben, amíg a szórakozás a lélek derűjét, és nem leépülését szolgálja). A rockzenén nevelkedett ember nem képes - a jóllakottság érzete miatt - más zenét elfogyasztani. S ha megéhezik, ismét bekap egy tábla csokit, sőt többet is, hogy meg se éhezzen. Ezért a jó szülőnek az lenne a legfontosabb feladata, hogy a különböző "ételeket" és "ízket" megszerettesse gyermekeivel, a "cukrot" pedig elzárja előlük, és okosan adagolja (de nem túl sűrűn). Aki sohasem, vagy csak ritkán hall jó zenét, meg sem ismeri soha. S mivel a lélek mérhetetlenül fontosabb a testnél, mennyivel inkább szükségünk van a jó lelki táplálékra, az embert nemesítő zenére, és óvakodnunk kell mindattól, ami ezt akadályozza, vagy lehetetlenné teszi.

Jobbítható-e a rock?

Különbőféle kezdeményezések keretében felmerültek a rock nemesebbé tételére irányuló kísérletek is: a dalszövegek és a zene módosítása. Ehhez először is az szükséges, hogy a dalok híján legyenek a negatív mondanivalónak. Ugyanis rengeteg olyan téma van, amely önmagában véve etikailag teljesen közömbös (és tény, hogy számos rock szöveg szól ilyesmiről). Még tovább is léphetnénk azzal, ha etikailag és vallási szempontból kedvező témák jelennének meg a dalokban. A hatvanas évek óta számtalan keresztény, főleg protestáns énekes és együttes próbálkozik vele, hogy létrehozza a keresztény rockot. Daniel Facérias, keresztény énekes úgy gondolta, hogy a rockzene alkalmas az evangéliumi üzenetek közvetítésére, hacsak nem túl gyors és agresszív a ritmus - egyszóval a soft rock jöhetne szóba.

Itt azonban fel kell tennünk egy kérdést: miért ragaszkodunk ennyire a rockhoz? Szinte hallani a választ: mert ez a fiatalok zenéje, ezen keresztül szólíthatók meg. S ez a kijelentés szinte kényszerítő erővel bír minden más érveléssel szemben, de ugyanakkor elfelejtik, hogy ezzel nemcsak a (totális) rockzene szekértolóiává válnak, hanem hamis képet erőszakolnak az emberi értékek világára, és eközben saját tehetetlenségüket is hangoztatják és igazolják.

Nyugodtan állíthatjuk, hogy megint csak Kodály találó megállapítása az általános zenei műveltségről, világjelenség: *"Volt (és van) a műveltségnek egy sajátos magyar típusa: meglehetősen irodalmi és tudományos tájékozottság mellett a művészi érzék egyetlen szikrája nélkül. A botfülűséggel, mint afféle kedves fogyatékossgal, még dicsekedni is szokott."* Ezt a lesújtó véleményt akkor fogalmazta meg, amikor nyoma sem volt még a rockzenének, de a zenei elmaradottság jó talaja lett az igénytelenségnek.

Az ötvenes évektől kezdve több generáció is felnőtt a rockzene emlőin. Ha csak a zenei hatását vizsgáljuk, nincs mit csodálkoznunk olyan kijelentéseken, melyekben a rockzenét magától értetődőnek, természetesnek, egyedülállónak tartják. Hiszen mára már szinte valamennyi zenei megnyilvánuláson jelen van a rock: a rádió, tv zenei műsoraiban, filmekben, szupermarketekben, iskolai szünetekben, karácsonyi, farsangi, húsvéti stb. műsorokban, istentiszteleteken, és még komolyzenei előadások is bevesznek műsoraikba könnyűzenét - a nagyobb közönségsiker reményében. Akik a műsorokat készítik, vagy az

oktatásban, nevelésben meghatározó szerepük van, ugyanennek a zenének befolyása következtében hoznak döntéseket, és sokan tudatlanságból, mások önteltségükben - egyesek pedig tudatosan - nem veszik figyelembe a zeneművészet védelmezőinek véleményét. Ez a melléfogás hasonló a magánépítőéhez, aki háza tervezéséhez nem igényli a statikus számításait, mert úgy hiszi, hogy a gerendák mindent kibírnak (nem szólva a tucat-házak és giccses paloták lehangoló látványáról). Ahol laikusok irányítanak, ott roskadozik a társadalom épülete. Ahol a rockzenét népszerűsítik, ott elhal a komolyzene, s vele minden érték.

A másik végzetes cselekedet: a fiatalokat a rockzenével degeszre tömve sírba kényszeríteni. Tudomásul vesszük, hogy ez az egészségtelen és sovány lelki piskóta gyermekeinknek (és magunknak) nagyon is megfelelő! Csak akkor miért követeljük tőlük más téren az igényességet, a művészi érzéket, a lelki elmélyedést, az erőfeszítést, önfegyelmet, kitartást, engedelmességet, toleranciát? S miért csodálkozunk korunk szellemi, lelki leépülésén?

Szabad-e elvetnünk láthatatlanban örök műalkotásokat láthatóan kérészéletű pótlékokért? Nem. Ez a zene nem a fiataloké, hanem a tehetetleneké; akiknek nincs a jó győzelmébe vetett hitük, nincs akaratuk a rosszal szembefordulni és vállalni az elindulás, vagy újrakezdés nehézségeit, akik elvek és magasztos célok nélkül tengetik életüket egyik napról a másikra, és ingadoznak a naponta felkínált "biztos tippek" között.

Az egészséges gyermek lelke olyan, mint a szívacs: azt szívja magába, amibe belemártják. Akik kapcsolatba kerülnek az igényes lelki táplálékkal, megszeretik azt, mindig keresik majd, és szégyellni fogják a silány dolgokat. Tizenévesek vállalják a komoly muzsikálás nehézségeit, és élvezik örömeit, elmélyedve a művészet zengő csuda-erdejében - megcáfolva sok felnőtt dilettáns zenei kinyilatkoztatását. Ők azok, akik hitelesen bizonyítják a világ rendjéről vallott felfogást, hogy csak az igazi értékek teremnek harmóniát, és hiányuk menthetetlenül a társadalom összeomlásához vezet. És sajnos ehhez a nevelők, pedagógusok jó része is hozzájárul, amikor elnézik, sőt támogatják is az értékes zene kiszorulását. Ez olyan vétek, mintha irodalomból a ponyvát, történelemből a pletykát, nyelvben az argót, matematikából a számológépet stb. részesítenénk előnyben!

Igazságtalanság lenne, ha az ebben a műfajban született remekműveket a többivel együtt kukába dobnánk. Amint az egyes művészeti korok más-más stílusban hoztak létre kiváló alkotásokat, elismerés illeti a könnyebb műfaj mély mondanivalójú, költői szövegekre komponált igényes zenéjét is, mely sokak számára alternatívát jelent(ett) a hasonló stílusok gyenge portékáival szemben. Vajon hányan és kik értékelték kellőképp ezt a zenei vonalat?

Az európai zene történetéből jól látható, hogyan született a magasabb rendű, tisztán lelki zenéből egyre több külső elemet tartalmazó, majd könnyebb, hígabb, felszínesebb zene, s a kétezer évnyi hatalmas zenekultúrához képest mily elenyészően csekély jelentőségű maga a rockzene, korunk zenei "vívmánya".

Egyházi zene/200_____

Világi zene/1080_____

Tánczene/1500_____

Szórakoztató zene/1850_____

S az is látható, hogy az egyházi zene megtarthatta (volna) függetlenségét és tiszta zeneiségét, nem szorult (volna) megalkuvásra az ingadozó és elfogult emberi elismeréssel szemben, mert az Istennek írták és énekelték a zenét. Ám amikor a világi zene hatására megpróbálta a világ rokonszenvét megnyerni, mindig elvesztett valamit vonzerejéből (és hitéből), és mások sohasem úgy értékelték, hogy "lám, már mennyire hasonlít a világra", hanem, hogy "még miben különbözik tőle." Mára ez annyira elfajult, hogy már a zenei értékeket is feladták (csak hogy megnyerjék a világot, a fiatalságot), és néhol az egyházi "zene" semmiben sem különbözik egy koncert hangulatától. S mivel nemcsak fiatalokból áll az egyház, vajon mit szólnának, ha az idősebbek "becserkészéséhez" vallásos szövegekre írt magyar nótákat, operetteket, sőt - hogy a rockzenénél maradjunk - lakodalmi rockot énekelnének (mert az meg az ő zenéjük)?

A fentiekhez hasonlóan (a hangerő, ritmus, tempó vagy hangulati elem) itt sem szolgálja az egyedüli lelki táplálkozást, csupán átmeneti éhségcsillapításra alkalmas; hiányzik a zene "táplálék" része, a lelki mélységet nyitó érték, a minden külsőségen felülemelkedő hit, amely a nehézségek leküzdéséhez adna elegendő erőt. Akik a könnyűzenét támogatják, tudniuk kell, hogy egyszersmind leszámolnak a legtisztább zenével, a gregoriánnal és a belőle elágazó komolyzenével is, évszázadok imádságos és hitvalló művészi alkotásaival.

Vajon a fiatalok kívánt aktivitását az együtt mozduló, önfeledt, eufórikus ujjongást kiváltó zene segíti-e jobban, vagy az odafigyelést, meghallgatást, olykor nehéz feldolgozást igénylő művészi zene? Nem tartalmasabb-e sokszor a hang- és képözönnél a gondolatokat szülő csend -, amitől annyira félünk, hogy állandó zajjal vesszük körbe magunkat? S azon is elgondolkodhatunk, hogy a felszínen mozgó, impulzív zene engedi-e a lelki elmélyedést, vagy van-e elég ereje a hitnek, ha csak ez a közeg képes áhítatot kelteni benne?!

Egyébként, ki ápolhatná a legméltóbban és leghitelesebben az értékes zenét, ha nem az evangéliumot hirdető egyház? "Adjátok meg az Istennek, ami az Istené!" S ez nem lehet ugyanolyan irányultságú, mint a világé! "A liturgia nem valami show, látványosság, és nincs szüksége sem zseniális rendezőkre, sem tehetséges színészekre" - mondja Joseph Ratzinger bíboros.

"Az egyházi zene maga is liturgia, és nem egyszerűen csak járulékos díszítés. A kereszténység egyetlen és igazi apológiáját két bizonyítékra vezethetjük vissza: a szentekre mint az egyház kifejezésére, és a művészetre, lelkének gyümölcsére. Az életszentség és a művészet nagyszerűsége - melyek a hívők közösségének belső világában fejlődtek ki - jobban igazolják az Urat, mint azok az ügyeskedő mentségek, amiket az apologetika dolgozott ki, hogy igazolja a sötét oldalakat, amikben az egyház emberi vonásai - sajnos - bővelkednek. Ha az egyháznak folytatnia kell a világ megtérítését és ezáltal emberiessé tételét, akkor hogyan mondhatna le a liturgiájában a szépségről, ami feloldhatatlanul kapcsolódik a szeretettel és ugyanakkor a feltámadás dicsőségével? Nem, a keresztények nem elégedhetnek meg a kevéssel. Folytatniuk kell a munkát, hogy egyházukat a szépség és így az igazság otthonává is tegyék, amik nélkül a világ nem egyéb, mint a pokol első köre." A keresztényeknek nem elég a rosszat elkerülni, folyton törekedniük kell arra, hogy jót tegyenek. "A művészet és szépség mellőzése a lelkipásztori csőd egyik okának is bizonyult." A szépre, művészire viszont tanítani kell mindenkor a fiatalokat, hogy az legyen az ő zenéjük; a gyermekek pedig igazodjanak a felnőttek bölcsességéhez -, és ne fordítva.

Ehhez azonban a felnőtt társadalomnak meg kell változnia. Kellő alázattal és gondossággal kell elültetnie és ápolnia az igazi értékeket gyermekeink lelkében; s nem szabad belefáradnia a jóra való terelgetésbe, mert akik vetnek, előbb-utóbb aratni is fognak!

Sátánista szövegek példatára

Dead Kennedys

I Kill Children -

"Isten (azaz a sátán) azt mondta, hogy nyúzzalak meg élve.
Megölöm a gyerekeket,
Szeretem nézni, ahogy meghalnak.
Megölöm a gyerekeket,
És megrikatom a mamájukat.
Rájuk gázolok, szétlapítom őket az autómmal,
Hallani akarom a sikításukat,
Mégezett süteményt adok nekik,
És megkeserítem a Halloween-jüket."

Kiss

The God of Thunder

"Egy démon nevelt fel, azért, hogy uralkodjak,
mint ő, aki van.
A sivatag ura vagyok én, a modern idők vasembere.
A saját gyönyörűségemre szólítom a sötétséget, és megparancsolom,
Hogy ereszkedj térdre a mennydörgés istene, a rock'n'roll istene előtt!"

Megadeth

The Skull Beneath The Skin

"Felkelnek a rossz prófétái, a
gonoszak és dögletesek; Haláltánc.
A boszorkányok barázdát húznak az égre, fekete mágia és boszorkányság;
Az ördög tanyája rejtekén; Menthetetlenül kelepcébe esve.
Haláltusádat vívod eközben, a nekrózis a valóság;
A bőrbe döfődő nagy tűk, a méreg most megnyugtat.
Egy eldugott helyre zárva, segélykiáltás, de senki se hallja;
Csináld meg a skalpját, hogy lenyúzzhasd,
Dugj fémdugót a fülébe, ne hallja a hangunk,
Fém sisakrostély, leeresztjük a szeme elé,
Fémszögek rögzítik az állkapcsát, így senki se hallja az üvöltését;
A koponya a bőr alatt, most már felnégyeltünk;
A csontjaidból lesz az X, a méreg jelképe, a fejedhez láncoljuk,
A karodat pedig behajlítjuk, a szent keresztet formázva;
A vallás elveszett, a koponya a bőr alatt."

Mötley Crüe

In the Beginning

"Kezdetben Isten mindig legyőzte a rosszat,
az emberek minden bűnét.
De idővel a népek elvesztették erejüket,
Városaink helyén csak viskók maradtak, de a rossz szilárdan ellenállt.
A pokol porában éjsötét gyűlölet csúszott-mászott,
Mert akitől féltek, várt rájuk.
Mert oly sok élet fekszik ott tönkretéve, feldúlva, derékba törve,
Lázadók holtteste mindenütt, az álmok hamvai, és vérfoltos utcák.
Meg van írva: "Akié a fiatalság, azé a jövő."
Gyertek hát, fenevad fia, legyetek erősek
És dicsőítsétek az ördögöt!"

Possessed

Holy Hell

"Szent pokol, halál ránk, a sátán elbukott, bűnös
vágy, az ördög vize kezd kiáradni;
Istent megölték, ígyátok a vérét, amibe bizalmunkat vetettük, közeleg.
A sátán földjére kell mennünk, könyörögjétek a halálért és sírjátok az életért;
A kaszás lehelete új életet támaszt; a sátán fia megszületett, és a halál fia ő;
A gyűlölet napjai, a kín napjai, a sátán örökké tartó birodalma.
Végtelen álmok az éjszakában, örök álom, örök rettegés;
Meggyalázott keresztek, ó, fekete mise, végül is a sátán hatalmában vagyok.
Ti, mind a paradicsomban, mindenki a földön, találkoztok majd Istenetekkel,
Oda lesz láncolva a kínokhoz, a gyötrelmekhez lesz láncolva, mint egy kutya.
A rossz napjai, a rossz éjszakái, feketék, mint a halál;
A vétkesek szíve, kőszívek, a kaszás lehelete.
Vér volt és fájdalom volt, eksztázis, a mágia éhe, boszorkánydüh, boszorkányság.
Érezd az erőt, érezd a tüzet, lentről még lejjebb;
Ölj embert, gyilkold, míg meg nem hal, vedd el a lelkét.
Megfeketedett misék, megfeketedett keresztek, rituálé.
Vágd le a fejeket, vágd át a torkokat, zuhanj!"

Tudatalatti (szubliminális) üzenetek

Beatles:

Revolution No.9

"Izgass fel (szexuálisan), halott ember!" (Jézusról van szó!)

Black Oak Arkansas: When electricity came to Arkansas - "A sátán az isten."

Cheap Trik: Surrender - "A szolgám zenész."

Eagles: Hotel California - ".Te Antont próbálsz kielemezni? Ó! Ó! Hisz ő maga a bölcs, ő maga a mágus!"

Wasted Time - "A sátánra gondolok."

Electric Light Orchestra:

Eldorado - "Ő a gonosz. Krisztus, olyan pokoli vagy. Ó, azt mondják, meghaltunk. Akin rajta a bélyeg (ti. 666, a vadállat száma), tovább él."

Secret Messages (Titkos üzenetek) - "Légy üdvözölve, sátán, légy üdvözölve, légy üdvözölve a show-n, köss paktumot. légy üdvözölve a show-n!"

"Köszönjük a figyelmet."

Jefferson Starship: A child is coming - "A sátán fia."

Led Zeppelin: Stairway to Heaven - "Az én drága sátánomnak, úgy elszomorít, milyen keskeny az a kis út, amin a sátán uralkodik. Ő megment téged, a 666-ot adja neked. A sátánért kell élnem."

Rock and Roll - "Az úr sátán nevében, uram, sátán, kívánlak!"

Over the hills and far away - "Mi nem vagyunk igazán gazdagok; minden a sátáné! Igen, a sátán valóban úr! Igen, benne maradunk!"

Meat Loaf: Hot summer night - "Sátán, követni akarlak."

Michael Jackson: Beat it - "Én igazán hiszek a sátánban és magamban."

Ozzy Osbourne:

You can't kill rock and roll - "Hé, te exhibicionista sátán!

Felkeltetted a bokrád; a botja merev és meleg, egy fiúnak ez maga az önkívület, ettől árad ki a folyód. Jaj, de csodálatos, uram! Kész hullá vagyok! De máris újrakezdeném."

Prince: Darling Nikki - "Szia! Hogy vagy? Jól vagyok, mert tudom, hogy az úr hamarosan eljön. Eljön hamar."

Queen: One vision - "Drága sátánom, láttam a Sabbát. Félek. Bennem van."

Rolling Stones: Tops - "Szeretlek, mondta az ördög . mindig az úrral leszek (3x)."

Rush: Anthem - "Ó, sátán, hogy ragyogsz. Sátán fala, a holokauszta fala. Tudom, ki vagy, szeretlek."

Styx:

Snow blind - "Sátán, költözz bele a hangunkba!"

I'm O.K. - "A szolgád vagyok, maradjunk együtt az alfa-kígyóval!"

Heavy metal poisoning - "Sátán, sátán."

Cheap trick: How Are You - egy hang a sátánnak címezve mondja a miatyánkot

Öngyilkosságot sugalló dalok

AC/DC: Highway to Hell - (Autósztráda a pokolba)

Blondie: Die Young, Die Pretty - (Fiatalon halj meg, virágkorodban)

Blue Oyster Cult: Don't Fear the Reaper - (Ne félj a Kaszástól); ebben felszólítanak:

"Don't fear suicide - (Ne félj az öngyilkosságtól)"

The Grateful Dead (Nagyszerű Halál): Destroy Yourself - (Öld meg magad)

Iron Maiden: If You Want Blood, You've Got It - (Ha vér kell, vedd a magad vérét)

Ozzy Osbourne: The Suicide Solution - (Az öngyilkos megoldás); a dal egyik sora

"Az öngyilkosság az egyetlen kiút, tényleg nem tudod, miről van szó?"

Pink Floyd: Goodbye Cruel World - (Ég veled, kegyetlen világ)

The Wall - (A fal)